

відновлення соціальної та економічної стабільності. Циркулярні технології, такі як модульне будівництво або використання 3D-друку, можуть значно скоротити час будівництва, забезпечуючи при цьому високу якість та екологічність будівель. Екологічна стійкість також є викликом для уряду, адже у післякризовій відбудові важливо не лише швидко відновити житло, але й забезпечити його стійкість до майбутніх ризиків, таких як зміни клімату або повторні руйнації. Циркулярна економіка пропонує рішення, які дозволяють інтегрувати екологічні стандарти та стійкі технології у процес будівництва.

Одним із прикладів успішної реалізації циркулярної економіки є відбудова житлових фондів у Нідерландах. Амстердам впроваджує циркулярні стратегії у своє будівництво, активно використовуючи перероблені матеріали. Уряд розробив програму "Circle City", яка передбачає зменшення будівельних відходів на 50% до 2030 року.

Іншим прикладом є Німеччина, де післявоєнне відновлення житлових будівель було побудоване на повторному використанні матеріалів. У сучасних умовах німецькі міста продовжують впроваджувати принципи циркулярної економіки через масштабні ініціативи, спрямовані на переробку та мінімізацію будівельних відходів.

Отже, циркулярна економіка є важливим інструментом для ефективною та екологічною відбудови житлового фонду в сучасних містах, особливо в умовах післякризового відновлення. Еволюційний розвиток цієї моделі дозволяє поєднати повторне використання ресурсів з високими екологічними стандартами, забезпечуючи довготривалу стійкість і стале зростання. Прийняття принципів циркулярної економіки у законодавстві, інноваційних технологіях та будівельній практиці є необхідним для створення житлових фондів, здатних витримати виклики майбутнього.

Література:

1. Ellen MacArthur Foundation. *Towards the Circular Economy: Economic and Business Rationale for an Accelerated Transition*. Ellen MacArthur Foundation, 2013. Доступ: <https://ellenmacarthurfoundation.org>
2. **OECD**. *Business Models for the Circular Economy: Opportunities and Challenges for Policy*. OECD Publishing, 2019. Доступ: <https://www.oecd.org>
3. **UNEP**. *Global Environment Outlook 6: Healthy Planet, Healthy People*. United Nations Environment Programme, 2019. Доступ: <https://www.unep.org>

Постна К.М.

здобувач другого (магістерського) рівня освіти

Глевацька Н.М.

кандидат економічних наук, доцент
кафедри економіки, менеджменту та комерційної діяльності
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Сільські території забезпечують багато ресурсів, включаючи продовольство, сировину для сільського господарства, природні багатства, місця проживання та зони для відпочинку. Завдяки природному, демографічному, економічному, культурному потенціалу цих територій, їхнє раціональне та ефективне використання сприяє багатогалузевому розвитку, зайнятості, високому добробуту сільського населення та конкурентоздатності української економіки.

Посилення домінуючої ролі сільських територій у стратегічних соціально-економічних перетвореннях вимагає комплексного підходу до інтеграції сільського розвитку як частини соціально-регіональної системи. Це передбачає виконання важливих функцій: виробничої, демографічної, соціокультурної, природоохоронної та рекреаційної.

Сталий розвиток сільських територій – це процес якісних перетворень, що забезпечують стабільне соціально-економічне зростання, зростання продуктивності сільської економіки, збільшення зайнятості та покращення умов життя через економічні, соціальні та екологічні заходи на національному й місцевому рівнях. Важливим чинником сталого розвитку є баланс соціальних, економічних і екологічних аспектів із відповідними інституційними умовами [1].

Ключові фактори формування сільських територій включають територіальність, управління, самоорганізацію та визначення стратегій розвитку. При цьому існують певні обмеження, як-от недосконале законодавство, недостатня підтримка держави, обмежений соціальний захист сільського населення.

До основних завдань сталого розвитку можна віднести: створення конкурентоспроможного та екологічно безпечного сільського господарства, диверсифікація виробництва, підвищення економічної активності населення, відновлення традиційних галузей та розвиток нових напрямів, модернізація інфраструктури та використання місцевих ресурсів для створення самодостатньої економічної системи.

Досягнення сталого розвитку можливе за умов економічної стабільності, зростання сільського господарства, збільшення несільськогосподарської зайнятості, забезпечення соціальної рівності, доступу до ринків, технологій, кредитів і послуг для підприємців у сільській місцевості.

Досвід проектів сталого розвитку в Європі дозволяє виділити основні напрямки:

1. Комплексний підхід, який враховує правові, економічні та соціальні аспекти.
2. Відкритість і взаємодія з громадськістю.
3. Активна участь місцевих жителів у проектуванні та реалізації рішень.
4. Використання місцевих ресурсів з можливістю залучення зовнішніх джерел.

Сталий розвиток сільських територій і вирішення соціальних питань сільського населення є важливим аспектом для побудови демократичного суспільства та загального добробуту, що має бути пріоритетним напрямом національної політики.

Література:

1. Малік М.Й. До питання сталого розвитку сільських територій / М.Й. Малік // Економіка АПК. — 2014. — № 5. — С. 51—55.

Рябоволик Т.Ф.

кандидат економічних наук, доцент

Центральноукраїнський національний технічний університет

м. Кропивницький, Україна

РЕГІОНАЛЬНІ СТРАТЕГІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ

Цифрова трансформація стала однією з найважливіших тенденцій сучасності, яка активно впливає на різні аспекти суспільного та економічного життя. Вона не лише змінює підходи до управління бізнесом і технологіями, а й створює нові умови для розвитку територій та регіонів. Завдяки цифровим інструментам можливо досягти нових рівнів ефективності та інтеграції, що особливо важливо для територій з різними ресурсними та економічними можливостями. Останнім часом є очевидним вплив цифрової трансформації на регіональні стратегії, адже вона передбачає використання сучасних технологій для створення цінностей, оптимізації процесів і поліпшення якості життя мешканців регіонів [1]. Регіональні стратегії, орієнтовані на цифровізацію, можуть сприяти:

- залученню інвестицій через створення «цифрової» інфраструктури, сприятливої для розвитку бізнесу;
- оптимізації управління місцевими ресурсами завдяки використанню даних і аналітики;